

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 160

гр. София, 18.01.2023 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, NO V ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в закрито заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Вера Чочкова

Членове: Вилислава Янч. Ангелова
Тони Гетов

като разгледа докладваното от Тони Гетов Въззивно частно наказателно дело № 20231100600116 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 345 от НПК.

С присъда от 13.06.2022г. Софийски районен съд, 114 състав, е признал подс. Г. Б. Г. за виновен за извършено престъпление по чл. 343б ал.3 НК и на основание чл.54 ал.1 НК му е наложил наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 / една / година и „глоба“ в размер на 300лв. Съдът е постановил на основание чл. 57 ал.1 т.3 от ЗИНЗС така наложеното наказание „лишаване от свобода“ да бъде изтърпяно при първоначален „общ“ режим. На основание чл.343г. съдът е лишил подс. Г. от право да управлява МПС за срок от 2 / две / години. На основание чл.68 ал.1 НК съдът е привел в изпълнение наложеното на подс. Г. по НОХД 13846/2014г. по описа на СРС наказание „лишаване от свобода“ за срок от 6 месеца, като е постановил на основание чл. 57 ал.1 т.3 от ЗИНЗС същото да бъде изтърпяно при първоначален „общ“ режим. На основание чл.59 ал.1 НК съдът е приспаднал от определените наказания времето, през което подс. Г. е бил задържан по ЗМВР и НПК. Присъдени са в негова тежест и разноските по делото.

Срещу присъдата е постъпила жалба от адв. Д.В. – защитник на подс. Г.. С разпореждане на съда от 30.06.2022г. е дадена възможност на адв. В. да допълни жалбата си, като е удължен и срокът за това. Въпреки, че жалбата не е допълнена, делото е изпратено в СГС и е образувано ВНОХД № 2964/2022г. по описа на СГС, V въззивен състав. Въззивният съд е констатирал, че жалбата не отговаря на разпоредбата на чл. 320 ал.1 от НПК, тъй като в същата не е посочено **КАКВО ИСКАНЕ СЕ ПРАВИ**, поради което с определение №1624/04.08.2022г. съдът е прекратил съдебното производство по ВНОХД № 2964/ 2022г. и е върнал делото на първоинстанционния съд за изпълнение на дадените указания в обстоятелствената част на определението.

След дадения му срок за отстраняване на нередовностите по жалбата от СРС, с „Допълнителни съображения“ от 26.09.2022г. адв. В. е направил редица доказателствени искания, но **ОТНОВО НЕ Е ПОСОЧИЛ КАКВО ИСКАНЕ СЕ ПРАВИ** по отношение на атакуваната присъда. Районният съд, вместо да изпълни задълженията си, произтичащи от разпоредбата на чл. 323 ал.1 т.1 НПК и да върне жалбата на жалбоподателя, отново е изпратил делото в СГС, за което е образувано ВНОХД № 3945/2022г. След като въззивният съд е констатирал, че районният съд не е изпълнил визираните в чл. 323 ал.1 т.1 НПК задължения, с определение № 2167/10.10.2022г. е прекратил производството по ВНОХД № 3945/2022г. и е върнал делото на първоинстанционния съд за изпълнение на посочените по-

горе задължения.

С определение от 20.10.2022г. СРС на основание чл. 323 ал.1 т.1 НПК е върнал жалбата на жалбоподателя адв. В..

Срещу това определение е постъпила частна жалба. В същата не е посочено от кого изхожда, подписана е, но без да е посочено чий е подписът. По делото няма никакви доказателства, че съдът е изпълнил задължението си по чл. 323 ал.1 т.1 от НПК да покани жалбоподателя да приведе жалбата си в съответствие с изискванията на чл.320 ал.1 от НПК. Нормата на чл.320 ал.1 НПК е императивна и районният съд следва да провери дали жалбата е подадена от лице, имащо право на жалба. Вместо това СРС отново е изпратил делото в СГС за което е образувано ВНЧД № 4875/2022г. V въззивен състав. С определение № 2689/01.12.2022г. въззивният съд е прекратил съдебното производство по делото и е върнал подадената частна жалба на СРС с указания да бъдат отстранени нередовностите на същата.

Преписи от определението на съда са връчени на подс. Г. и на адв. В.. Въз основа на подадената частна жалба от 22.12.2022г., подписана от адв. В. е образувано настоящото ВНЧД 116/2023г. по описа на СГС V въззивен състав.

В жалбата се прави искане за отвод на V въззивен състав, като се твърди, че с посочените по-горе определения на практика се е произнесъл именно този състав, а СРС само „формално“ се е произнесъл. Твърди се, че определението на V въззивен състав, постановено на 10.10.2022г. / явно по ВНОХД 3945/2022г. по описа на СГС / е „...отказ от правосъдие, защото необосновано и незаконосъобразно дава указания на СРС, чието изпълнение със задна дата препятства по-нататъшния ход на наказателното производство и търсене на справедливост от клиента ми!...“. Посочва се, че първоинстанционният съд следва да бъде упражнявана правомощията си по оставяне без движение и връщане на жалбата, но „...това не може да става по начина, по който е процедирал СГС, 5 в.с....“. Твърди се също така, че СРС е приел, че „...несъответствията и нередностите съгласно изискванията на чл.320 ал.1 са отстранени...“.

В жалбата си адв. В. моли настоящата частна жалба да бъде разгледана от друг състав на СГС – НО и да се приеме, че в „Допълнителните съображения“ е изяснено искането на подзащитния му Г. да бъде признат за невиновен и оправдан.

След като се запозна с материалите по делото и съображенията на страните, изложени в частната жалба, въззивният съд намира за установено следното.

На първо място съдът намира, че няма основание за отвод на настоящия съдебен състав. Това е така, тъй като при констатирани нередовности на жалбата, компетентен да дава указания по привеждане на жалбата в съответствие с разпоредбата на чл.320 ал.1 НК, респ. да върне жалбата, ако нередовностите по същата не са отстранение, е първоинстанционният съд. Въззивният съд обаче също следи за нередовности на жалбата, но при констатиране такива не може сам да дава указания същите да бъдат отстранени от страните, а връща делото на първоинстанционния съд / в противен случай би лишил страната от възможност за въззивно обжалване / . Това в никакъв случай не може да се третира като намеса на въззивният съд в работата на първоинстанционния такъв във връзка с правомощията му по чл.323 ал.1 т.1 вр. чл.320 ал.1 НПК / в този смисъл виж Тълкувателно решение № 5/2018г. на ОСНК на ВКС, както и решение № 317/2010г. на II НО на ВКС – „...Първоинстанционният и второстепенният съд следят за спазване на процедурата по чл. 323, ал. 1, т. 1 вр. чл. 320, ал. 1 и 2 НПК...“.

Предвид гореизложеното настоящият съдебен състав намира, не е предубеден по никакъв начин, което да не гарантира справедлив процес на подс. Г., т.е. че не е налице каквото и основание за отвод на съдебния състав по смисъла на чл.29 ал.1-2 от НПК, а даваните неколккратно указания по прилагане на закона / по ВНОХД № 2964/2022г., по ВНОХД № 3945/2022г., по ВНЧД № 4875/2022г. / са в съответствие с правомощията на въззивната инстанция.

По същество настоящият съдебен състав намира, че частната жалба е неоснователна по следните съображения:

В постъпила жалба от адв. Д.В. – защитник на подс. Г., е посочено само, че се обжалва посочената по-горе присъда, като в жалбата са коментирани част от събраните по делото доказателства и е посочено, че ще бъдат направени доказателствени искания, след като защитникът се запознае с мотивите към присъдата. **В ЖАЛБАТА НЯМА НАПРАВЕНО КАКВОТО И ДА Е БИЛО ИСКАНЕ ПО ОТНОШЕНИЕ НА ОБЖАЛВАНАТА ПРИСЪДА.** С разпореждане на съда от 30.06.2022г. е дадена възможност на адв. В. да допълни жалбата си, като е удължен и срокът за това. Въпреки това адв. В. не е допълнил жалбата си

Именно това е наложило въззивният съд да прекрати съдебното производство по ВНОХД № 2964/ 2022г. и да върне делото на първоинстанционния съд за изпълнение на дадените указания в обстоятелствената част на определението, т.е. за посочване на това **КАКВО ИСКАНЕ СЕ ПРАВИ.**

В изпълнение на дадените му указания адв. В. е депозирал на „Допълнителни съображения“. В същите отново се коментират част от събраните по делото доказателства, твърди се че първоинстанционният съд се е отнесъл с предубеденост към подсъдимия и са направени доказателствени искания – за нова СХЕ и за изискване на медицинска документация на името на С. Г.а от ДПБ Суходол. Въззивният съд е констатирал, че въпреки дадените му от първоинстанционния съд указания да приведе жалбата в съответствие с разпоредбата на чл.320 ал.1 НПК – да посочи **КАКВО ИСКАНЕ СЕ ПРАВИ ПО ОТНОШЕНИЕ НА ПРИСЪДАТА** и че районният съд не е изпълнил визираните в чл. 323 ал.1 т.1 НПК задължения, поради което с определение № 2167/10.10.2022г. е прекратил производството по ВНОХД № 3945/2022г. и е върнал делото на първоинстанционния съд за изпълнение на посочените по-горе задължения. С определение от 20.10.2022г. СРС на основание чл. 323 ал.1 т.1 НПК е върнал жалбата на жалбоподателя адв. В..

Във втората по ред частна жалба / първата също е върната на първоинстанционния съд, тъй като не е посочено от кого е подадена и подписана /, въз основа на която е образувано производството по настоящото дело срещу определението на съда за връщане на жалбата, се посочва, единствено, че в „Допълнителните съображения“ изясняват искането на подзащитния му Г. да бъде признат за невиновен и оправдан. В императивната разпоредба на чл.320 ал.1 НПК изрично е посочено, че жалбата следва да се посочат: съдът, до който се подава, от кого се подава и **КАКВО ИСКАНЕ СЕ ПРАВИ.** Това искане безспорно се отнася до постановената присъда, а не е равнозначно на искане по доказателствата, доколкото в същия текст законодателят е предвидил, че в жалбата се посочат неизяснените обстоятелства и доказателствата, който следва да се съберат и проверят от въззивния съд, т.е. направените доказателствени искания по никакъв начин не са тъждествени с искането по отношение на присъдата, т.е. в жалбата и „допълнителните съображения“ по никакъв начин не става ясно какво се иска от въззивния съд по отношение на първоинстанционната присъда, доколкото правомощията на съда са изброени в чл.334 вр. чл.335 вр. чл.336, вр. чл.337 НПК.

На следващо място въззивният съд може да отмени присъдата и да постанови нова такава, с която да признае подсъдимия за невинен. Такова искане обаче няма в жалбата и в „допълнителните съображения“. Нещо повече - дори в последното изречение на настоящата частна жалба се посочва, че „... че „Допълнителните съображения“ изясняват искането на подзащитния ми Г. да бъде признат за невинен и оправдан, така, както първоначално е приел СРС, 114 с.“. От кой съд да бъде оправдан – от въззивния ли такъв или от СРС / ако присъдата бъде отменена и делото бъде върнато за разглеждане от друг състав на СРС?! /. Това несъответствие произтича и от обстоятелството, че в „Допълнителните съображения“ се навеждат доводи за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане от друг съдебен състав по смисъла на чл.335 ал.2 НПК вр. чл. 348 ал.3 т.1-2 НПК / без такова искане да е формулирано където и да е/ - предубеденост на съда, нарушение на процесуалните правила, довели до ограничаване правото на защита на подсъдимия, липса на

мотиви от страна съда по отношение на доводи на защитата.

Предвид гореизложеното настоящият въззивен съста намери, че атакуваното определение от 20.10.2022г., с което СРС на основание чл. 323 ал.1 т.1 НПК е върнал жалбата на жалбоподателя адв. В. следва да бъде потвърдено като законосъобразно и правилно, тъй като същият в дадения му срок по никакъв начин не е изпълнил дадените му указания да приведе жалбата си в съответствие с разпоредбата на чл.320 ал.1 НПК, като посочи какво искане по отношение на атакуваната присъда се прави.

Водим което на основание чл.345 вр. чл.341 ал.2 НПК СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на адв. В. за отвод на съдиите от V въззивен състав, НО, СГС.

ПОТВЪРЖДАВА определение от 20.10.2022г., с което СРС на основание чл. 323 ал.1 т.1 НПК е върнал жалбата на жалбоподателя адв. В. срещу присъда от 13.06.2022г. Софийски районен съд, 114 състав

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____